

Kirje edustajalleni

Rakas kansanedustajani:

Kirjoitan Sinulle tänään, kun on jo inhimillisesti katsoen liian myöhäistä.

Olen ollut Sinulle huono palvelija, sen huomaa nyt. En ole täyttänyt niitä lupauksia, jotka annoin viime vaalien aikana. Hiljaa tosin, itsekseni äänestyskopissa, mutta kuitenkin, kunnian ja omantunnon velvoituksella, kuin veroilmoituksessa. En tiedä, kuulitko lupaukseni korkeuksissasi, mutta haluan uskoa niin, lupasithan itsekkin samaa.

Lupasin olla Sinulle uskollinen politiikan myötä- ja vastoinkäymisissä. Yhdessä lupasimme vielä enemmän, Sinä ja minä, minä Sinun kauttasi. Lupasimme poistaa työttömyyden, turvata toimeentulon, harjoittaa säästäväisyyttä, pitää yllä ulkopoliitikkaa ja niin monta, ah monta hyvää asiaa.

Mutta minä petin, katuvaishena sen myönnän. Mitä olen saanut aikaan näiden asioiden eteen? En mitään. Velipoika on edelleen työttömänä ja siskokin sai sahalta potkut. En ole pystynyt edes niille uutta paikkaa hankkimaan.

Sinä sen sijaan, Sinä olet toiminut. Vieläkin tuntuu pisto syömmessäni, kun muistelen liikkuttavaa puhettasi budjetin lähete keskustelussa työttömyyden hoitamisen tarpeellisuudesta. Kukaan ei ollut sitä enää kuuntelemassa, mutta sinä jaksoit silti. Ja minä luin siitä lehdestä — sen sentään voinen pienenpieneksi ansiokseni laskea.

Ja toimeentulon turva. Epäonnistunut olen siinäkin. Velkaa on melkein yhtä paljon kuin silloin neljä vuotta sitten, eivätkä rahat riitä. Anna anteeksi. Ihailen katsellen Sinun toimiasi. Olet hoitanut valtion raha-asioita niin, että nyt olemme siinä, missä olemme. Olet saanut päivärahaa ja saat pian eläkkeenkin. Lihonutkin olet, se on sinulle eduksi.

Säästämislupaukseni ovat romuttuneet nekin. Vielä tänä päivänäkin, juuri ennen tämän kirjeen kirjoittamista, ostin kaupasta kolme munkkipossua, vaikkei raha riittäisi kunnolla ruisleipäänkään. Ainoa myönteinen piirre siinä oli, että se herätti minut omantunnontuskiin, katumaan tuhlaavaisuuttani ja kirjoittamaan.

Sinulla sen sijaan on aihetta ylpeyteen myös tässä asiassa, vaikka tiedänkin, ettei ylpeys kuulu luonteenpiirteisiisi, vaan tämä minunkin kehuni saa sinut vaivautumaan, punastumaankin

ehkä. Turhaa vaatimattomuutta, sanon minä, pää pystyyn! Sinulla jos kenellä on siihen varaa, säästäväisyyden perikuvana. Vai etkö itsekkin myönnä pientä mukavasti kutittavaa hyvänolontunnetta valtion varojen säästämisestä esimerkiksi eläkkeiden maksamisessa?

Ja vielä tuo meille kaikille niin rakas ulkopoliitikka. En halua välttää vastuutani, mutta edes pienenä anteeksipyyntönä voinen esittää, että meikäläisellä on kovin rajalliset mahdollisuudet toimia tällä alalla. Mutta olisin minä voinut edes Haaparannassa käydä pari kertaa useammin, sen olen todella jäänyt velkaa Sinulle, joka olet itseäsi tai mitään muutakaan säästämättä käynyt Burmassa ja Molukeilla, Argentiinassa ja Riukiu-saarilla, sanalla sanoen kaikkialla, missä Suomi voi vähäisimmässäkin määrin harjoittaa ulkopoliitikkaansa.

Siispä, kaiken tämän jälkeen, salli minun vielä kerran anteeksi pyytäen päätyä siihen masentuneeseen päätelmään, että en ole enää arvoisesi. En voi Sinua enää äänestää, en voi tuottaa uutta pettymystä.

Tiedän, että jalo ja alati anteeksiantava mielesi tästä tunnustuksesta kauhistuu, haluat kääntää toisenkin poskesi sille, jolla ei ole poskea ollenkaan. Mutta ei, haluan säilyttää muiston suhteestamme sellaisena kuin se kauneimmillaan oli. En rohkene panna sitä toista kertaa alttiiksi turmelukselle, sillä tiedän, että olen aivan liian kyvytön, pelkäksi taakaksi Sinulle, enkä pysty itseäni parantamaan. Siksi minun on pakko tällä kerralla äänestää jotakuta huonompaa. Yhtä alhaalle vajonnutta vertaistani en löydä, mutta minun on tyydyttävä sellaiseenkin, jonka rinnalla en näytä aivan matalaotsaiselta.

Kiitos kaikesta ja anteeksi.